

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 708/2022-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ŠÁŠIK & Partners, s. r. o., Sokolská 18, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2TdoV/8/2018 zo 7. septembra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3To/5/2016 z 28. marca 2018 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1Tš/8/2005 z 21. októbra 2015 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 17 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v čl. 1, čl. 3 ods. 1 a 3, čl. 8 ods. 2, čl. 11 ods. 1, čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 39 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, práv zaručených v preambule, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 11 ods. 2, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k dohovoru, v preambule, čl. 2 ods. 1, čl. 5 ods. 1, čl. 9 ods. 1, čl. 14 ods. 1 a 2, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, v čl. 15 ods. 1, čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 20, čl. 21 ods. 2, čl. 47, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 49 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a v čl. 1, čl. 2, čl. 6, čl. 7, čl. 9, čl. 10, čl. 11 ods. 1, čl. 17 a čl. 23 ods. 1 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“) rozhodnutiami súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje tieto rozhodnutia zrušiť, priznať mu finančné zadost'učinenie 200 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Špeciálneho súdu č. k. PK 1Tš/8/2005-4400 z 27. apríla 2007 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spolupáchateľstva na trestnom čine založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003. Tohto trestného činu sa mal sťažovateľ dopustiť na tom skutkovom základe, že spoločne so spoločníkmi v úmysle infiltrovať sa do orgánov obchodných spoločností [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], na účel získania kontroly nad týmito spoločnosťami a ich ziskami na základe splnomocnení pri vzájomnej deľbe úloh prevádzali, nakupovali akcie a obchodné podiely, prevádzali a započítavali pohľadávky spoločností, prevádzali a vyberali finančné prostriedky s cieľom dosiahnutia majetkového prospechu pri spôsobení škody obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

3. Na základe podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2Toš/6/2007 z 11. októbra 2007 rozsudok špeciálneho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie prerokovanie a rozhodnutie.

4. Napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v spojení s napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odvolaní bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

5. Proti uzneseniu o odvolaní podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo napadnutým dovolacím uznesením najvyššieho súdu z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že všeobecné súdy sa po zrušení rozsudku Špeciálneho súdu nevysporiadali s dôvodmi (nedostatočným zistením skutkových okolností), pre ktoré bol predmetný rozsudok zrušený. Sťažovateľ poukazuje na viaceré aspekty pertraktovanej problematiky, najmä na otázky týkajúce sa uvedenia niekoho do omylu, spôsobenía škody na cudzom majetku, absenciu vyčíslenia tzv. reálnej škody, nezodpovedané otázky týkajúce sa vlastníctva obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], v relevantnom období a znemožnenie činnosti tejto obchodnej spoločnosti zásahom polície z februára 2002. Ďalej sťažovateľ namieta, že nie je zrejmé, kto je v danej veci poškodeným, aký subjekt má oprávnenie vystupovať v pozícii poškodeného, akými právami a v akej miere môže v tomto zmysle disponovať správca konkurznej podstaty a z akých zákonných ustanovení uvedené vyplýva. V predošlom konaní nebola podľa názoru sťažovateľa relevantným spôsobom riešená otázka štatutárnych orgánov (kto bol oprávnený konať za dotknuté obchodné spoločnosti), otázka mlčanlivosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Všeobecné súdy sa nevysporiadali ani s otázkou pravosti zmlúv o prevode obchodných podielov, neboli vyhodnotené podnikateľské zámery z hľadiska ekonomickej projekcie sťažovateľa, neriešila sa situácia na finančnom trhu v relevantnom období, ba ani problematika garančných nástrojov vo vzťahu k zabezpečovaniu činnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

██████████ Tieto argumenty následne sťažovateľ rozvíja v rámci ďalších častí ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ podotýka, že s predmetnými okruhmi sa Špecializovaný trestný súd v novom konaní nevysporiadal, čo najvyšší súd v uznesení o odvolaní v podstate aproboval.

7. V ďalšej sťažnostnej námietke sťažovateľ prezentuje názor o pokusoch o nezákonné zámery v obsadení senátu najvyššieho súdu konajúceho o jeho odvolaní. Sťažovateľ poukazuje, že o predmetnom odvolaní, ktoré na najvyšší súd napadlo v marci 2016, mal rozhodovať tretí senát najvyššieho súdu (ďalej len „tretí senát“) v zložení ██████████ ██████████ ██████████ a ██████████. Predsedníčka najvyššieho súdu ██████████ pre dlhodobú práceneschopnosť ██████████ opatrením modifikujúcim rozvrh práce, ktoré nadobudlo účinnosť 16. mája 2016, rozhodla, že do tretieho senátu sa namiesto ██████████ vpisuje ██████████ Podľa tvrdení sťažovateľa však ██████████ ██████████ v jeho trestnej veci nezastupoval ██████████ ██████████, ale ██████████. Tretí senát obsadený ██████████, ██████████ a ██████████ mal vo veci odvolania sťažovateľa zasadať 28. novembra 2017, pričom toto verejné zasadnutie bolo napokon odročené. Sťažovateľ poukazuje, že 13. marca 2018 žiadal o nazretie do zberného spisu na účel zistenia obsadenia tretieho senátu. To mu nebolo umožnené. Uznesenie o odvolaní mal prijať tretí senát 28. marca 2018 už v pôvodnom obsadení ██████████ a ██████████.

8. Ďalej sťažovateľ podotýka, že o námietke zaujatosti podanej 28. marca 2018 nebolo rozhodnuté neodkladne. Podľa sťažovateľovho názoru tretí senát rozhodoval v daný deň v zákonnom zložení len naoko. To nemožno považovať za zákonné, pretože v tej istej veci zasadal tento senát predtým v inom zložení, na čom nemení nič ani skutočnosť, že predmetné skoršie verejné zasadnutie bolo napokon odročené. Sťažovateľ opätovne poukazuje na tvrdené nezákonné zmeny v obsadení tretieho senátu.

9. V nadväznosti na námietku nezákonného obsadenia tretieho senátu sťažovateľ upriamuje pozornosť na to, že ██████████ zasadal v rozhodovacej formácii, ktorá rozhodovala o jeho dovolaní. ██████████ podľa sťažovateľovho názoru nemal byť súčasťou personálneho obsadenia senátu konajúceho o dovolaní, v dôsledku čoho bolo zloženie tohto senátu nezákonné.

10. Ďalej sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s tým, že najvyšší súd sa odmietol zaoberať jeho žiadosťou o polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Sťažovateľ tvrdí, že o zamietnutí predmetnej žiadosti sa malo rozhodnúť uznesením, voči ktorému by mohol podať odvolanie.

11. V ďalšej sťažnostnej argumentácii sťažovateľ opätovne poukazuje na nedostatok odôvodnenia uznesenia o odvolaní a nedostatok nezávislosti, nestrannosti a zákonnosti sudcov konajúcich v jeho veci. Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby prikázal, že v novom konaní má o jeho veci rozhodovať iný senát najvyššieho súdu.

12. Najvyšší súd ako súd dovolací podľa názoru sťažovateľa pochybil, ak jeho dovolanie odmietol na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa o odmietnutí dovolania pre zjavnú neopodstatnenosť nemožno rozhodnúť na neverejnom zasadnutí. Sťažovateľ je názoru, že v podanom dovolaní boli prítomné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

13. Uznesenie o dovolaní nie je podľa sťažovateľovej mienky odôvodnené. Dovolací súd nedal odpoveď na argumenty produkované v dovolaní a prekročil svoju prieskumnú právomoc. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na rozpory v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu v obdobných veciach. Sťažovateľ je názoru, že v naznačených súvislostiach bol diskriminovaný.

14. V ďalších dôvodoch ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na nedostatok informácií o osobe konajúcej v omyle a súvisiace nesprístupnenie informácie o tejto osobe procesným postupom podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“). V tejto súvislosti sťažovateľ formuluje aj námietku nezákonnosti väzby, do ktorej bol vzatý vo svojej trestnej veci v minulosti.

15. Podaním doručeným ústavnému súdu 25. januára 2021 sťažovateľ doplnil petit ústavnej sťažnosti (v časti namietaného porušenia prezumpcie nevinoty) o ďalšiu argumentáciu súvisiacu s nedostatkami v znaleckom dokazovaní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K námietke porušenia sťažovateľových práv rozsudkom Špecializovaného trestného súdu a uznesením o odvolaní:

17. Pokiaľ ide o rozsudok Špecializovaného trestného súdu a uznesenie o odvolaní, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať predmetné rozhodnutia, keďže rozsudok Špecializovaného trestného súdu na základe odvolania a uznesenie o odvolaní na základe dovolania už preskúmal najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu a uzneseniu o odvolaní podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K námietke porušenia sťažovateľových práv napadnutým uznesením:

18. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie

(m. m. napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012, III. ÚS 292/2020, III. ÚS 45/2021, IV. ÚS 296/2022).

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy vystupuje v pozícii nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, III. ÚS 292/2020). V naznačených intenciách ústavný súd pristúpil k prieskumu jednotlivých dôvodových línií predostretých v ústavnej sťažnosti.

20. V súvislosti s prvou argumentačnou líniou ústavný súd najskôr odkazuje na svoju permanentnú rozhodovaciu prax, ktorá vychádza z toho, že odôvodnenia rozhodnutí súdov konajúcich v inštančnom postupe nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, odvolacieho aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého uznesenia, uznesenia o odvolaní a rozsudku Špecializovaného trestného súdu teda ústavný súd ďalej poukáže aj na časť odôvodnení uznesenia o odvolaní a rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

21. Ústavný súd podotýka, že sťažovateľovu kauzu vníma ako pomerne rozsiahly a zložitý komplex ekonomických, účtovných a právnych súvislostí a z tohto pohľadu nazerá aj na jej výsledok. Pokiaľ ide o odpovede na sťažovateľom nastolené otázky v odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, najvyšší súd v uznesení o odvolaní odkázal na č. 1. 60 – 68 rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktoré podľa názoru najvyššieho súdu poskytujú potrebné odpovede na sťažovateľove pochybnosti. Na týchto stranách Špecializovaný trestný súd rekapituluje podstatné časti výpovedí obžalovaných, svedkov, ktorým uveril, a ktoré zo skutkového hľadiska ústia do záveru o vine obžalovaných. Viaceré na týchto stranách rekapitulované dôkazy, ako aj ich hodnotenie Špecializovaným trestným súdom poskytujú odpovede na obhajobu sťažovateľa spochybňujúcu skutkovú stránku veci, pričom napokon vrcholia hodnotením listinných podaní sťažovateľa na s. 65 avizovaného rozsudku a neuznaním vierohodnosti jeho obrany v tom zmysle, že ich písal v špecifickom rozpoložení. Najvyšší súd následne na s. 33 napadnutého uznesenia pri vysporadúvaní s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľovi síce stručne, ale predsa dostatočne priliehalo vysvetlil, kto sa v danej veci nachádzal v pozícii poškodeného. V súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku ústavný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti, že pre jeho naplnenie sa vyžaduje porušenie práva na obhajobu, ktoré musí byť zásadné. Z toho potom vyplýva, že v rozhodnutiach všeobecných súdov musia absentovať odpovede na podstatné otázky majúce priamu väzbu na jednotlivé znaky skutkovej podstaty súdených trestných činov. V danej veci pritom ide o spoluobžalovaných, preto aj odpovede na vinu jedného spoluobžalovaného nezriedka dávajú súčasne odpovede na otázky majúce priamy vzťah k vine druhého spoluobžalovaného. Neunikol pozornosti ústavného súdu zjavný fakt, že sťažovateľ mal chodiť na všetky stretnutia s [REDAKOVANÉ], pričom miera ich spolupráce mala byť tak intenzívna, že predpoklad, že by sťažovateľ o podstatných krokoch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nemal vedomosť, sa zdá byť nereálny. Ústavnému súdu sa javí, že sťažovateľ sa do námietky deficitu odôvodnenia snaží vteliť spochybnenie objektívnej a subjektívnej stránky trestných činov, zo spáchania ktorých bol uznaný vinným. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že orgány činné v trestnom konaní a všeobecné súdy dospeli k naplneniu týchto znakov na základe hodnotenia vykonaných dôkazov, čím sa sťažovateľova argumentácia dostáva do roviny námietok voči hodnoteniu dôkazov týmito orgánmi, čo nenapĺňa znak zásadného porušenia práva na obhajobu. V intenciách uvedených v tomto bode uznesenia je potrebné pristúpiť aj k sťažnostnej argumentácii uvedenej v bode 16 tohto uznesenia. K tomu napokon ústavný súd v súlade so svojou stabilnou rozhodovacou činnosťou len *obiter dictum* dodáva, že neexistuje a nemôže existovať žiadna garancia proti zmene judikatúry, i keď nenastane zmena spoločenských pomerov (m. m. napr. III. ÚS 492/2022, IV. ÚS 610/2021).

22. Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku súvisiacu s nezákonným obsadením tretieho senátu, za relevantnú považuje ústavný súd skutočnosť, že tretí senát napokon nerozhodoval o sťažovateľovom odvolaní vo formácii, ktorej súčasťou by bol [REDAKOVANÉ]. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že zasadnutie tretieho senátu plánované na 28. november 2017 bolo odročené. V tejto súvislosti ústavný súd nevidí dôvod na odklon od záverov prezentovaných v uznesení najvyššieho súdu č. k. 2TdoVN/2/2018 z 11. marca 2019 (ďalej len „uznesenie o námietke“), podľa ktorých [REDAKOVANÉ] v sťažovateľovej odvolacej veci reálne nevykonal žiadny úkon a ani nebol prítomný na verejnom zasadnutí alebo neverejnom zasadnutí (zasadnutia sa uskutočnili za účasti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), a to ani len ako zastupujúci člen senátu počas práceneschopnosti [REDAKOVANÉ], prípadne iného člena senátu. So sťažovateľovým poukazom na nerozhodnutie o námietke nezaujatosti neodkladne na pojednávaní sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vysporiadal tak, že nejde o dovolací dôvod, pričom uvedený aspekt bol riešený už v uznesení o námietke. V súvislosti s nemožnosťou nazretia do zberného spisu najvyšší súd na s. 18 napadnutého uznesenia s poukazom na rozhodovaciu prax podrobne dôvodí, že zberné spisy sa v trestnom konaní nesprístupňujú. Ústavný súd na tomto mieste nevidí žiaden dôvod na odklon od prezentovaných záverov.

23. V súvislosti s námietkou účasti [REDAKOVANÉ] na rozhodovaní o sťažovateľovom dovolaní ústavný súd opätovne odkazuje na dôvody vyplývajúce z uznesenia o námietke. V zmysle predmetných záverov nedošlo k vylúčeniu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] z konania a rozhodovania o sťažovateľovom dovolaní s vecným odôvodnením, podľa ktorého sa [REDAKOVANÉ] nezúčastnil na trestnom konaní v rámci iného stupňa, pričom uvedené dôvody sa opierali aj o rozhodovaciu činnosť ústavného súdu. Ani v tejto súvislosti nevzhliadol ústavný súd dôvod, pre ktorý by mal vstupovať do záverov všeobecných súdov.

24. K námietke, ktorej obsahom bola sťažovateľova nespokojnosť s nepredložením prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru, ústavný súd upriamuje pozornosť na závery najvyššieho súdu prednesené v napadnutom uznesení. Najvyšší súd sťažovateľovi vysvetlil, že daný argument nezakladá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože uvedené sa samo osebe zásadným spôsobom neprejavilo na sťažovateľovom obhajobnom práve. Najvyšší súd následne obsérne argumentuje, že v danej veci sa neaplikovalo právo Európskej únie, pričom s poukazom na prax súdneho dvora dodáva, že v prípade, ak by sa aj aplikovalo, prejudiciálna otázka by bola irelevantná. Ak sťažovateľ namieta, že o nepredložení prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru sa nerozhodlo uznesením, voči ktorému by mohol podať opravný prostriedok, najvyšší súd sa s týmto argumentom vyrovnal s poukazom na totožnú argumentáciu, pričom odôvodnenie v tomto smere doplnil tým, že k správnosti tohto postupu sa vyjadrila aj predsedníčka najvyššieho súdu prípisom z 3. decembra 2019. Takéto závery sa ústavnému súdu nejavia ako arbitrárne a ústavne neudržateľné.

25. Ústavný súd nemohol prisvedčiť ani sťažovateľovej námietke, podľa ktorej najvyšší súd nemal o dovolaní rozhodnúť na neverejnom zasadnutí. Najvyšší súd s poukazom na napadnuté uznesenie a už uvedené argumentačné línie nezistil žiaden dovolací dôvod, takže v súlade s konštrukciou § 382 písm. c) Trestného poriadku mu neostalo nič iné, než sťažovateľovo dovolanie procesne predpísaným spôsobom odmietnuť na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci.

26. K nedostatku informácií o osobe konajúcej v omyle ústavný súd poukazuje na dôvodové línie uznesenia o dovolaní, z ktorých vyplýva poukaz na obmedzenie prístupu k informáciám v súlade s § 11 zákona o slobode informácií, ako aj nepreukázanie vyčerpania opravného prostriedku (odvolania), ktorý mohol sťažovateľ využiť v prípade nesúhlasu s odmietnutím sprístupnenia požadovanej informácie. Obsahovo súvisiaca námietka nezákonnosti sťažovateľovej väzby je podľa názoru ústavného súdu *prima facie* nedôvodná. Ak bol sťažovateľ mienky, že jeho minulé väzobné stíhanie bolo nezákonné, mal túto skutočnosť namietat prostriedkami procesnej obrany, ktoré mohol uplatniť voči príslušnému rozhodnutiu o väzbe.

27. Spoločne k jednotlivým sťažnostným námietkam ústavný súd poznamenáva, že procesná obrana sťažovateľa, zastúpeného právnym zástupcom, v rámci ktorej prezentuje miestami nenáležité tvrdenia [napríklad „*elitný prokurátor*“ (██████), „*súd je však len tak chytrý, ako sú chytrí jeho sudcovia !!!*“], sa javí ako nekritická.

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základných práv podľa charty. Bez potreby podrobenejšej analýzy ústavný súd v súlade s názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu konštatuje, že vo veci sťažovateľa sa neaplikuje právo Európskej únie, a preto charta nie je na vec sťažovateľa aplikovateľná (m. m. napr. II. ÚS 123/2017, II. ÚS 588/2017, II. ÚS 24/2020, III. ÚS 96/2019, III. ÚS 26/2020, IV. ÚS 610/2018, IV. ÚS 441/2020, IV. ÚS 538/2020, IV. ÚS 21/2021).

29. V súvislosti s namietaným porušením deklarácie ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej predmetný dokument nebol vyhlásený spôsobom ustanoveným štátnou publikačnou normou a má len povahu politického dokumentu. Za týchto okolností nemôže byť predmetom konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavná sťažnosť alebo jej časť namietajúca porušenie práva priznaného deklaráciou, keďže táto *ratione materiae* do rámca medzinárodno-právnych dokumentov ochrany základných práv a slobôd nepatrí

(m. m. napr. II. ÚS 28/96, II. ÚS 18/97, II. ÚS 52/2017, III. ÚS 379/09, III. ÚS 399/09, IV. ÚS 197/07, IV. ÚS 326/09, IV. ÚS 355/2018).

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu o dovolaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2022

Peter Straka
predseda senátu